

haardt som netop særlig Vejle Amt paa det Punkt. Ved Anlægget gennem Grevsdalen ere Naturvanskelighederne i den Grad store, at Ingeniørerne jo til Tider have troet, det overhovedet ikke var muligt at anlægge en Bane der, og det var først efter gentagne Undersøgelser, man fik det gjort. Derfor er Anlægget blevet saa kostbart; det har kostet med Ekspropriationen 1,300,000 Kr. Og hvad har man saa givet denne Egn som Bidrag dertil? 200,000 Kr.! Det er dog en aldeles urimelig — jeg havde nær sagt: Plyndring af denne enkelte Egn, at den for en Strækning af 4 Mil Bane skal udrede 1,100,000 Kr., og det forekommer mig indlysende. Der er naturligvis andre Egne, som ere blevne behandlede, om ikke saa haardt, fordi Naturvanskelighederne have været mindre og Egnens Rigdom større, saa dog ogsaa haardt. Jeg nævner saaledes Odense—Bogensbanen og Egnen der, der kun fik den halve Ekspropriation, endvidere Hadsherredsbanen, Hadsundbanen og Svelsmindebanelen. Den sidste er ogsaa en Bane i Vejle Amt, hvor man ligeledes har maattet bøde usædvanlig haardt. Der kan naturligvis ikke ret vel være Tale om at give denne Lov tilbagevirkende Kraft. Det vilde vel om ikke formelt, saa dog reelt støde paa Vanskeligheder; ellers vilde jeg finde, at Retfærdighed næsten kunde bøde, at man lod den Lov saa tilbagevirkende Kraft, paa de Baneanlæg, som ligge saa kort Tid tilbage. Skal jeg sammenligne: det nuværende Forslag om det Tilskud, her bydes, med det Tilskud, der gaves i 1873, saa er det jo klart, at de vare ganske anderledes gunstig stillede den Gang. Da gav Statskassen i Virkeligheden et Tilskud af 100,000 Kr. pr. Mil, vel at mærke med den Bestemmelse tilige, at Staten ingen Rente skulde have af sine Penge. Først skulde Aktionærerne have 5 pCt. — foruden at der skulde henlægges til Reservecapitalen — hvilket kunde være vanskeligt nok, men selv om der en Gang skulde være Udsigt til, at Staten kunde saa noget, er der altid saa mange Fornødheder, saa mange Ting, man kan trænge til, at man vel nok kan gaa ud fra, at Staten aldrig vil se nogen Rente af de Penge. Nu mente den ærede sidste Taler, at vi behøve ikke just at saa saa mange Baner op her, thi siger han, naar vi nu saa disse Regler slaede fast, staa de for Fremtiden. Kan man nu absolut tro det? Kan man være sikker paa, at det ikke er en eller anden politisk Lustning, et særligt Lune — havde jeg nær sagt, der fører denne store Række Baner igennem til en vis Tid, men til en anden Tid siger han: Nej, nu sige vi Stop. Man

har set saaledes før. I 1873 førtes en Række Baner igennem paa de Grundsetninger, som nu gentagne Gange ere nævnte, men kun nogle saa Aar efter forkastede man dem rent, saa gif man en anden Vej. Man fandt da disse Grundsetninger helt forkastelige for fremtidige Anlæg, og man sagde: ville Egnene have Baner, kunne de selv anlægge dem med ringe Tilskud fra Statskassen. Kunde man nu være vis paa, at det her fastslaaede vilde blive en Regel, der vilde komme til at gælde for Fremtiden, vilde jeg sige, at der var ikke stor Grund til at haste med adskillige af disse Baner, saa kunde man udflyde adskillige af dem, men jeg har ikke denne Visshed. Efter hvad der i Forvejen er passeret, forekommer det mig, at man tværtimod kunde have Grund til at tro det modsatte, og det turde være en Grund til, at man skal ikke være alt for rask til at styde Baner ud, som formentlig kunne komme ind under de Regler, her ere fastsatte. Man kunde maaske i Henhold til de almindelige Regler, det vil sige i det mindste nogle af de Regler, om hvilke Folketinget og Ministeren i Hjør vare enige, komme til at styde enkelte af disse Baneanlæg ud; men jeg skal lige saa lidt som den ærede foregaaende Taler komme ind paa de enkelte Baner, i ethvert Fald skal jeg kun gøre det eksempelvis for at vise, at dels nogle af de almindelige Regler ikke ere fulgte, dels, at de Baner, jeg skal omtale, ikke burde høre hjemme her. Der er en Bane under Nr. 17, nemlig den fra Nars over Nibe til Svenstrup. Jeg vil ikke udtale mig mod, at den kommer ind her, men jeg skal ikke nægte, at den forekommer mig egentlig at burde være Statsbane eller komme ind under den samme Drift som Aalestrup—Viborgbanen. I 1888—89 gif det Udvalg, der behandlede denne Sag, nemlig Viborg—Aalestrupbanen, ud fra, at der maatte komme en Fortsættelse fra Nars og ned ad over Nibe til Nærheden af Aalborg. Der er nævnt Svenstrup til Fuldstændiggørelse af Forbindelsesledet mellem Nordjylland og navnlig Esbjerg Havn, og derfor forekommer det mig, at det Stykke Bane egentlig kunde have et Krav paa at komme ind under de samme Regler, hvorefter Viborg—Aalestrupbanen er bygget, men jeg skal ikke bestemt fastholde det. Jeg erkender, at Banen har god Grund for sig, og jeg beklager meget, at den højtærede Indenrigsminister har stillet sig noget køligt til denne Bane. Det forekommer mig, at der rent lokalt set er ret god Grund for denne Bane. Den betjener, efter hvad der er oplyst, 10,582 Indbyggere og et Areal af 2,940 Td. Hartkorn. Kommer denne Bane ikke, vil Nibe yderligere synge